

Arrest

nr. 129 363 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 10 september 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Op 5 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 21 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam + voornaam: [B.B.]

nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 06.09.2013. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoekster is van mening dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 geschonden is.

Artikel 74/11 stelt als volgt:

„De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum 3 jaar in volgende gevallen:

1. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of,

2. indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Art 74/11 voorziet uitdrukkelijk dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering.

De bestreden beslissing d.d. 05.02.2014 houdende het inreisverbod ging niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden.

Verzoeker is ook van mening dat de sanctie overdreven is.

Verzoeker verbleef op een legale wijze in België vanaf 20.05.2009 tot 01.07.2013.

Verzoeker verbleef dus gedurende vier jaar legaal in België.

Verzoeker had op 01.07.2010 een medische regularisatieaanvraag ingediend en verzoeker ontving de beslissing op 26.09.2013 waarna een beroep werd aangetekend bij de RvV.

Deze procedure is tot op heden nog hangende.

Verzoeker heeft dus geenszins in het verleden halsstarrig geweigerd gedurende jaren en na verschillende procedures om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod van drie jaar dat aan verzoeker betekend werd is het maximum inreisverbod dat kan opgelegd worden.

Dit inreisverbod is in dit geval fel overdreven en niet in verhouding met de onwil van verzoeker om het land te verlaten.

Het evenredigheidsbeginsel is geschonden.

Tevens is de motiveringsplicht geschonden omdat er nergens in de beslissing gemotiveerd wordt waarom aan verzoeker de maximumduur van het inreisverbod wordt opgelegd."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verzoekende partij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, daar er niet gelijktijdig met het inreisverbod een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoekende partij wijst verder op een 'legaal' verblijf gedurende vier jaar en de bestreden beslissing zou niet zijn gemotiveerd waarom de maximale duur werd opgelegd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat deze artikelen de formele motiveringsplicht betreffen. Deze formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verweerder wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing[...] wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering dd. 06.09.2013, niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er werd in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar [omdat]:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 06.09.2013. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat het inreisverbod dient gepaard te gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dit te kunnen afleiden uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet als volgt wordt gedefinieerd:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Hieruit blijkt reeds dat de beslissing tot inreisverbod niet op hetzelfde moment als een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Inderdaad kunnen deze verschillende beslissingen ook afzonderlijk worden genomen, met dien verstande dat een beslissing tot inreisverbod vanzelfsprekend pas kan volgen nadat reeds een terugkeer- of verwijderingsbesluit werd genomen.

Om die reden wordt in artikel 110terdecies, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 dan ook uitdrukkelijk gestipuleerd:

“Aan de onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 74/11 van de wet, wordt een inreisverbod overeenkomstig het model van bijlage 13sexies betekend.”,

zonder dat hierbij sprake is van een (gelijktijdige) beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 06.09.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoekende partij bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Waar verzoekende partij meent dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Immers wordt duidelijk gesteld dat wegens het niet aan de terugkeerverplichting te hebben voldaan, een inreisverbod van 3 jaar diende betekend te worden.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat uit voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een inreisverbod, telkens uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder benadrukt dat de termijn van drie jaar wettelijk is voorzien, terwijl de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk zou zijn.

Dienaangaande verwijst verweerder naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen k[a]n onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verder laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een voorgehouden legaal verblijf van vier jaar in het Rijk.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 doet geen rechten en plichten ontstaan,
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te

verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004).

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (R.v.St. nr. 166.626 dd. 12.01.2007). Dienaangaande verwijst de verweerder tevens naar p. 10 van de Omzendbrief dd. 21.6.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

“Het indienen van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in België heeft in regel geen invloed op de verblijfssituatie van de vreemdeling, en verhindert dus niet zijn effectieve verwijdering indien hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt.”

Tot slot verwijst de verweerder naar een arrest van de Raad van State dd. 06.02.2004 :

“Overwegende dat prima facie het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten niet opschort, of zou verhinderen dat [na] het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven ; dat het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens haar regelmatig verblijf hieraan geen afbreuk doet ; dat prima facie niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel ; ...”

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat zij in afwachting van een beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet legaal in het Rijk verbleef. De asielaanvraag werd reeds afgesloten op 07.07.2010.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

De vage beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel inclusief, werd genomen. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.”

3.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Verweerder kan ook niet voorhouden dat de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting voldeed aangezien hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker toelaat te begrijpen waarom hij in casu opteerde voor het opleggen van de maximumtermijn bij het opleggen van het inreisverbod. Deze vermelding verantwoordt enkel waarom een inreisverbod wordt opgelegd, doch niet waarom voor een maximumtermijn wordt geopteerd. In de mate dat verweerder verwijst naar een aantal arresten van de Raad waar geen schending van de formele motiveringsplicht werd weerhouden in gevallen waar geen motivering van de termijn van het inreisverbod was voorzien dient te worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat duidelijk blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot een aantal van deze arresten niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu geeft verzoeker namelijk wel degelijk aan waarom hij meent dat een verbod van drie jaar onredelijk is en duidt hij welke gegevens die verweerder bekend waren ertoe hadden kunnen leiden dat een lagere termijn werd opgelegd. Tevens dient te worden benadrukt dat de Raad van State reeds oordeelde dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet betekent dat geen motivering omtrent de duur van dit inreisverbod vereist zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Nu verweerder in gebreke bleef zijn keuze voor de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde maximumtermijn toe te lichten kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK